

توبه شیعیان، ظهور را نزدیک خواهد کرد/ آمادگی برای قیام منجی الهی

ما نسبت به حق تعالی، نسبت به جامعه و نسبت به امام زمان یک رابطه جداگانه داریم که از هر سه باید توبه کنیم. اگر توبه واقعی رخ دهد، می توانیم به ظهور هم امید داشته باشیم.

ما نسبت به حق تعالی، نسبت به جامعه و نسبت به امام زمان یک رابطه جداگانه داریم که از هر سه باید توبه کنیم. اگر توبه واقعی رخ دهد، می توانیم به ظهور هم امید داشته باشیم.

به گزارش خبرنگار مهر، متن زیر جلسه پنجاه و ششم از سلسله مباحث مهدویت است که توسط حجت الاسلام سیدمحمدباقر علوی تهرانی ایراد شده است.

این مطلبی که عرض خواهم کرد یکی از حکمت های غیبت است که امام باقر به محمدابن فرج نامه ای نوشتند و در آن مطالبی فرمودند از جمله اینکه «إِذَا غَضِبَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى عَلَى خَلْقِهِ نَحَاتَا عَنْ جَوَارِهِمْ» یعنی چون خدا تبارک و تعالی بر خلقش خشم کند ما را از جوارشان دور کند. در واقع ناخشنودی خدا بر امتی به خاطر عصیان است.

این بحث روایی را در جلسات گذشته ارائه دادیم. اما بحث کلامی آن را جناب خواجه نصیرالدین طوسی در کشف المراد به این حکمت اشاره می کنند.

در سوره انفال آیه ۵۰ می فرماید «ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ» یعنی عذاب سوزان را بچشید. در آیه بعدی می فرماید «ذَلِكَ يَمَّا قَدَّمْتُمْ أُيْدِكُمْ وَأَنْتُمْ لِلَّهِ لَيْسَ يَطْلُمُ لِلْعَيْبِ» یعنی این عقوبت اعمال زشتی است که به دست خویش فرستادید و خدا به هیچیک از بندگان هرگز کمترین ستم نخواهد کرد.

مطلب این است که شما چه کرده اید که مستحق عذاب هستید؟ نه اینکه خداوند به بندگان ظلم کند.

بر اساس این آیه تفکری به وجود آمده که خواجه نصیر این بیان را نسبت به امام زمان می نویسند «وجوده لطف و تصرفه لطف آخر و عدمه منا» یعنی وجود امام معصوم، لطف است و زمامداری و تصرف او در امور، لطف دیگری است و عدم آن، از ناحیه مردم است.

غیبت امام زمان به خلاف قاعده لطف خواهد بود پس از خدا بری است که قاعده لطف را دریغ کند، پس این غیبت از ناحیه ماست. به این آیه ۴۶ سوره فصلت اشاره می کند که «مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبَّكَ يَطْلُمُ لِلْعَيْبِ» یعنی هر کس کار نیکی کند به نفع خود و هر که بد کند بر ضرر خویش کرده است و خدا هیچ بر بندگان ستم نخواهد کرد.

بنابراین آنچه ما داریم از ناحیه نبود امام داریم آسیب می بینیم، به خاطر خودمان است.

اگر بخواهیم بذر امید را بکاریم راهش همان کاری است که امت یونس (ع) کردند. وقتی آثار عذاب الهی نمایان شد و یونس مردم خود را ترک کرد مردم به عالم شهر رجوع کردند و گفتند الان می توانیم برگردیم؟ گفت راهش توبه است.

ما نسبت به حق تعالی، نسبت به جامعه و نسبت به امام زمان یک رابطه جداگانه داریم که از هر سه باید توبه کنیم.

نمی خواهم بگویم در پی توبه ما فردا ظهور اتفاق می افتد اما در پی توبه ما در این مسئله تسریع و تعجیل رخ می دهد.

در بحث توبه هم یک جدیتی وجود دارد. امیرالمومنین فرمودند که توبه ۶ مرحله دارد. ما غالباً آن ۶ مرحله را انجام نمی دیم و ندامت و پشیمانی قلبی برای ما رخ نمی دهد و عزمی برای جبران گذشته نداریم.

روایتی وجود دارد که برای توبه کننده ۱۰ نشانه وجود دارد که ما هیچیک از آن نشانه ها را پیدا نمی کنیم. استغفار ما بیشتر دوره می است.

امام حسین (ع) به طایفه ابوسفیان فرمودند «إن لم یکن لکم دین و کنتم لا تخافون المعاد کونوا احراراً فی دنیا کم» یعنی ای پیروان آل ابوسفیان، اگر دین ندارید و از معاد نمی ترسید، پس در دنیایان آزاده باشید.

جامعه اگر به ترس از آخرت برسد، به سعادت رسیده است. جامعه ما ترس از آخرت ندارد و برخی هم مترصد هستند که تشویق کنند مردم از آخرت نترسند و می گویند خدا کریم و رحیم است. خدا رحیم هست اما «فی موضع عفو و الرحمه» در جایش کریم و رحیم است. این خدای کریم و مهربان، خدای حکیم هم هست. خدا اینهمه پیامبر فرستاده که در آخر همه را ببخشد؟

خدا نه به جبر کسی را هدایت می کند و نه به اباحه گری از سر تقصیرات کسی می گذرد. در مقام تبعیت «لا یكلف الله نفساً الا وسعها» ممکن است لغزش هایی هم داشته باشیم اما خدا آن لغزش ها را جبران می کند.

لذا در بحث توبه اگر به حسب واقعی رخ دهد، می توانیم به ظهور هم امید داشته باشیم.

ما وظایف خود نسبت به امام زمان و خواسته های امام زمان از خود را نمی دانیم. ما در تعامل خود با امام مشکل داریم و این بزرگترین ظلمی است که به امام می شود.

وظایف ما نسبت به امام و تکالیفی که امام از ما می خواهد در کتاب شریف مکیال المکارم آمده است. کتاب مکیال المکارم کتابی است که وظایف ما نسبت به امام زمان را ذکر کرده است.

ابوالصباح کنانی به حضرت امام صادق (ع) گفت: ما از مخالفان، به خاطر شما، بسیار زخم زبان و اهانت را تحمل می کنیم. امام گویا با شگفتی به ابوالصباح رو کرد و فرمود: شما از مردمی که با من ارتباط دارند، چه می شنوید؟ گفت: هنگامی که بین یکی از شیعیان و یکی از مخالفان بگو مگویی رخ می دهد، آنها می گویند: شما جعفری های بدی هستید. امام فرمود: به نام من شما را سرزنش می کنند؟ ابوالصباح گفت: بله! امام در پاسخ او فرمود: «ما اقلّ و الله من یتبع جعفرأ منکم. ائما اصحابی من اشتدّ ورعه و عمل لخالقه و رجا ثوابه قهؤلاء اصحابی» به خدا قسم بسیار کم اند آنانی که پیرو جعفر باشند! همانا شیعه من دارای این نشانه ها هستند: بسیار با ورع و باتقویند و فقط برای خدا، کار و عبادت انجام می دهند. و فقط از خدا، امید ثواب و پاداش دارند. آری، اینان پیروان من هستند.

حضرت فرمودند مگر شما به ما منتسب هستید؟ منتسبین به امام باید آن سه خصوصیت که در روایت اشاره شد را داشته باشند.

اگر ما تکالیف خود را نسبت به امام انجام دهیم، امتیازهایی برای ما وجود خواهد داشت. در عصر یوسف، همینکه مردم تابع یک پیغمبر شدند، می دانید که همه ممالک دچار قحطی بودند ولی آن امتی که پیرو یوسف (ع) شد، دچار قحطی نشد. این اتفاق سنت الهی است.

این تکالیف نسبت به امام که عرض شد باید در همه جهان اتفاق بیفتد ولی شدت و ضعف دارد. آنچه عمومیت دارد اعلام آمادگی است. دنیا شکل خود را به طوری طی می کند که بر اساس آزمون و خطا پیش می رود. لذا به جایی می رسند که می گویند خدایا تو تکلیف ما را معلوم کن.

فعلاً در اکثر جوامع خدا کنار رفته و انسان محور است. انسان هم فرصت دارد هر کاری بخواهد بکند. اگر تابع شریعت نشود باید مکرراً آزمون و خطا کند، در حالی که از اشتباهات باید درس گرفت. لذا به جایی خواهد رسید که عقل بشر دیگر نمی تواند برنامه ای را طراحی کند، آن موقع این آمادگی رخ خواهد داد.

کسی که برای ظهور وقت تعیین می کند را باید تکذیب کرد ولی ما امیدواریم که خدا یک شبه کار ظهور را سامان بدهد ولی قرائن نشان می دهد که هنوز آمادگی لازم در مردم برای ظهور شکل نگرفته است.